

A sárkány

Nagyapa születésének évfordulója jeles nap volt mindig a családuk életében. Június elején köszöntött ránk ez a nap, amikor a gabona már kalászba szökött, a kapások olyan nagyra nőttek, hogy nem lehetett köztük dolgozni, a széna boglyákban, kazlakban állt, a nyár nagy eseménye, az aratás pedig még nem érkezett el. Kévs dolog akadt a földeken s így legalább egy napra lelki-furdalás nélkül ott lehetett hagyni a tanyát.

Ki is használta ezt a jó alkalmat mindenki, akiben egy kicsit élt a rokoni érzés. Nemcsak a környékbeli tanyákon élő közeli atyafiak jöttek el. A pusztáról, a Tisza mellől, a határ legtávolabbi zugából is fölkerekedtek. Ki kocsin, ki gyalog, ki lóháton, de eljöttek olyan távoli rokonok is, akikkel egyébként, mint mondani szokás, inkább csak a távolságot tartottuk *már*, mint a rokonságot.

Bár a vizsga igen közel volt, két pár rántani való csirkéért a tanító mindig elengedett bennünket az iskolából. Nem is maradtunk volna otthon semmi pénzért, hisz nekünk, gyerekeknek is nagy ünnep volt ez a nap. Egyik nagybátyánk ilyenkor készítette el a sárkányt, ami a tanyán töltött nyári vakáció idején legkedvesebb játékszerünk volt mindaddig, míg bele nem akadt valami fa ágába s szét nem cibálták a szelek.

A hozzávaló vékony, színes papirokat már napokkal előbb megvásároltuk. Hengerbe csavarva öcsém cipelte a háztól a vasútig, a kocsiiban is ő vigyázott rá. Mikor azonban a bakterháznál kiugráltunk a vonatból s anyám mind az ötünket megpakolt kosarakkal, dobozokkal, amikben a városi ház jobb kemen-céjében sült édestészták finomabb vállfajait cipeltük, öcsém soknak találta a terhet és a papírhengert rövid szócsata után a kezembe nyomta.

— A sárkányt nem unod mög ilyen hamar! — mondogattam neki, ahogy az úton ballagtunk.

— Nem is lösz abbúl sárkány! — vágott vissza öcsém titokzatos mosollyal s rögtön át is ugrott az árkon, mintha biztonságba akarta volna helyezni magát a fölháborodásom elől.

— Mért ne lenne?

— Nem lösz, aki mögcsinálja! Pétör bátyám nem gyün ki, más mög nem ért hozzá!

A nagybátyánkat hívták így, apám öccsét, aki olyan ezermester-féle volt, ács, bognár, kőműves munkához is értett, szélmalma volt a felesége földjéhez tartozó szikes tó partján. Ő volt a mi sárkányunk mestere is minden évben.

— Honnét tudod, hogy nem lösz itt?

— Nagyanyám mondta tegnap, nem hallottad?

Nem. Igazán nem. Nagyanyám délután kijött a tanyára apámmal, de anyám bizonyosan tud a dologról. Előre furakodtam hát a csapáson a két lány elé, ahol anyám haladt a libasor élén a tarka virágos búzatábla mellett.

— Igaz ez, édesanyám?

— A múlt héten beteg volt a lovuk. Én csak ennyit hallottam.

— Mögcsinálom én a sárkányt. Nem olyan nagy dolog az! — biztattam magam, de valójában nem bíztam annyira saját tudományomban. Lehajtott fejjel bandukoltam a csapáson s arra gondoltam, hogy sárkánynak pedig min-

denáron lennie kell ezen a napon. El kell készülnie, ha fene fenét eszik is, mert sárkány nélkül nem ér ez a nap semmit. Sárkány nélkül nem láthatom viszont Lidit, a szomszéd gazda tanyásának kisebbik lányát.

A húsvéti vakáció alatt ismertem meg, amikor a zöld vetésen legeltettem. Már az első reggel fölfedeztem, ő is láthatott engem, mert délután már azon a táblán járatta a juhokat, amelyek a mi bérelt földünkkel érintkezett. Beszédbe elegyedtünk, előbb csak úgy messziről kurjongattunk, de a nagy szélben alig értettük egymás szavát, közelebb kellett kerülnünk, minél jobban fújt a szél, annál közelebb. A következő napokban már egymás mellett heverésztünk a barázdában a bekecsemen.

Néhány évvel idősebb volt mint én, már iskolába se járt. Az erős tavaszi nap feketére égette arcát, kezét, meztelen lábait. A haja is fekete volt, mint az éjszaka, a szája meggyszínű, a fogai meg vakító fehérek, mint a hó. Kék karton ruháját kinötte már s ha kihúzta magát, megfeszült nyúlánk, sovány természetén, ilyenkor kidomborodtak fejlődő mellei. Szeretett futkosni, nevetni, énekelni. Hangja szebben szólt, mint a rézcsevegő a bárányok nyakán.

Szívesen volt együtt velem, szívesen hallgatta meséimet a városról, az iskoláról, a tanításról, a pajtásaimról. Én is vonzódtam hozzá.

Soha nem telt még el vakáció szebben s fájdalmasabb gyorsasággal.

Az utolsó nap összekaptunk valami miatt, de nem komolyan, csak úgy játékból. Birkózni kezdtünk. Magasabb volt, de gyöngébb, mint én, hamar két vállra fektettem, de még aztán is gyömöszöltem egy ideig, persze csak úgy gyöngéden, hogy ne fájjon, csak jól essék neki. S ekkor hirtelen kinyújtózott, lehúnyta szemét, karját feje alá tette, mintha elaludt volna.

Megdöbbenve néztem percekig; némán, szokatlan szívdobogással.

Gyönyörű volt, ahogy barna arcbőrén átpiroslott a vér, rózsaszín orrcimpái remegtek, ahogy a lélegzetet vette s elszabadult fekete fürtjeivel játszott a tavaszi szél.

Épp azon töprengtem, mi lenne, ha most megcsókolnám, mikor a szél, ez a pajkos kedvű jóbarát, egy csintalan fuvallatával föllebbentette térdéről a szoknyát.

Először elkaptam a fejem, de aztán valami ellenállhatatlan erő mégis visszacsavarta, hogy lássam, amit a nap is ritkán láthatott, mert fehérek voltak, mint a lilium: a combjait... Addig-addig néztem, míg valami furcsa, ismeretlen, édes mámor egészen kótyagossá tette a fejem, de ugyanakkor valahogy megnövelte a bátorságomat is. Odanyúltam a derekához, megfogtam a szoknyája szélét s visszahúztam a térdére, hogy jóvátegyem a szél tréfáját, s hogy újból el ne követhesse, ott is tartottam a kezem.

A jószág közben bizony már átlépte a mesgyét s úgy összekeveredett, hogy alig tudtuk szétválasztani: Aztán be kellett hajtani s csak annyi időm maradt, hogy megmondjam, legközelebb, ha kijövök, föleresztem a sárkányt s ha meglátja a magasban, jöjjön a kertjükbé, ott találkozhatunk.

Azóta valahányszor ez az utolsó együttlétünk eszembe jutott, mindig megdobbant a szívem. Lidit tartottam a tanyavilág legszebb lányának s most, hogy a tanya felé tartva fölpezsgett bennem ez az emlék, elfutott a forróság, mintha a nap minden tüzét az én nyakamba zúdította volna.

Alig vártam, hogy a tanyaiba érve meggyőződjem, mi igaz öcsém szavaiból. Hiába csitított anyám, a bejárón versenyt futva tettük meg az utat az udvarig. Letettem a csomagot s az istállóba siettem. Végig néztem az idegen lovakat s

nagy volt az örömöm, mikor a szénatartó mellett megismertem a sárga kancát, a Péter bátyámét.

Az udvaron széles jókedvemben megragadtam öcsém vállát s a szemébe nevettem.

— Hazudtál! Hazudtál!

Nem is tudtam, mi oka lehetett arra, hogy borsot törjön az orrom alá ezzel a fülletéssel.

Öcsémet elfutotta a méreg, fölkapott egy csutkaszárat, de komolyabb öszszecsapásra már nem került sor, mert közben anyám is megjött a lányokkal s beparancsolt bennünket az eresz alá. Nagyanyám hozta a tanyai ruhánkat, át kellett öltöznünk, a cipőt is lehúzták lábunkról, hogy addig se nyújjék. Aztán reggelihez ültettek a konyhában, ahol nagyanyámtól megtudtam, hogy Péter bátyám nagyapával a tüzet készíti a bogrács alá, amiben a hajnalban leölt birkát főzik meg paprikásnak ebédre.

— Hü! Mék én is segíteni!

— Vannak ott elegendő, nem köllesz te ott!

— Mög akarom kérni Pétör bátyámat, — duzzogtam visszahúzódva a helyemre —, hogy segítsen sárkányt csinálni.

— Fenét. Itt vannak a vendég-gyerökök, Pista meg Feri, Margitka, Zsuzsika. Nem unjátok magatokat sárkány nélkül se.

— De a papírt már mögvöttük.

— Kár vót.

— Én is mondtam neki! — káromgott közbe öcsém és különösen nevetett rám, amint szemrehányó pillantásomat meglátta.

Anyám beféjezte a reggelit, fölállt és rövid, de igen tartalmas beszédet intézett hozzánk.

— Idehallgassatok! Előre mögmondom, jól viseljétek magatokat, a vendég-gyerökökhöz egy újjal ne nyúljatok, nehogy civakodjatok velük s leszaggassatok róluk a ruhát, mert ha itt máma, mikor nekünk annyi dógunk lősz, valami zenebonát csináltok, hát hónap otthon szétveröm rajtatok a porolót!... Imre, ne nevetgélj, mikor én beszélök! Taknyos!

— Csak azt nevettem, hogy nem lősz sárkány! — szeppent meg öcsém s félrehúzódott a kanapé sarkába.

— Lősz, vagy nem lősz, ne azon törd most a fejed, hanem arra ügyelj, amit mondok. Vagy már előre akarsz egy-két nyaklevest?

Öcsémbe végleg belefagyott a jókedv, de ezen meg én kezdtem derülni.

— Ű is nevet! — mutatott rám a kisebbik hűgöm.

— Hallgass! — kiáltotta anyám s a kezében lévő bögrével nagyot koppanzott az asztalra.

Most nagyanyám vette át tőle a szót.

— A vendég-gyerökök ott vannak a kiskonyhában. Odagyüttök velem, aztán kifelé, játszani. Az egész gyöp a tietök a tanya körül.

Lent az alsó konyhában atyáfigóságosan összeüleztünk a vendégekkel, meghallgattuk az idegen anyák intő szózátát és igen jó hangulatban tódultunk ki az ajtón.

Én a komoly intelmek ellenére már a kezdetén kiálltam a játékból, mert egyre csak a sárkány, meg Lidi járt az eszemben.

— Mögszomjaztam, elszaladok a kútra! — mondtam a társaságnak s már el is tűntem szemük elől. A kutat messze elkerültem, a kisház mögé futottam.

Itt már a fákra szerelt láncon lógott a bogrács, s a rotyogó birkapaprikás fűszeres szagával volt tele a levegő.

Nagyapám állt a tűz mellett, kezében fakanállal. Most fehér kötő volt előtte s nem kék, ősz bajuszára zsiros, piros lé ragadt s pálinkaszag érzett a száján, amit nem szerettem, de most örültem neki, mert tudtam, hogy kapatos állapotban az egyébként szótlan, mogorva vénember sokkal engedékenyebb.

— Látod, magamra hagytak. Hozzál tűzrevalót a kasba! — mondta, amint meglátott. Nem mert elmozdulni a bogrács mellől. Születése napján megint remekelni akart a paprikással. Nemcsak a maga, hanem főképp a vendégek gyönyörűségére. Hisz azok jó étvágya és dícsérő szava a legszebb ajándék ezen a hetvenedik évfordulón.

— Pétör bátyám hol van?

— A gabonát nézi apáddal, mög a többi vendéggel. De siess, mert kialszik a tűz.

Az istálló mögött fölhalmozott gallyból megraktam a kast. Nagyapám megdicsérte a gyorsaságomat, aztán vizet hozatott, de még oda se értem a kantával a bográcshoz, újabb kívánsággal állt elé.

— Mán mög só kéne! — nevetett, hogy annyit futtat. — Szaladj már, kérj nagyanyádtúl. Paprikát is hozzál!

Nagyanyámmal nem akartam találkozni, hisz éppen ő tiltott el a bogrács körüli látatlankodástól, de nagyapától is szabadulni szerettem volna már, hogy minél előbb találkozhasak Péter bátyámmal. Merész fordulattal odaálltam hát egyik nagynéném elé, aki krumplit hámozott a fal mellett egy kisszéken.

— Azt üzeni nagyapám, vigyenek neki sót, mög paprikát, mert elfogyott!

Azzal már futottam is a ház mögé a dombra, amely a pincét takarta. Onnét messzire el lehetett látni. A vendégek épp a kukoricát mustrálták a bejáró mellett. Péter bátyám elől haladt apámmal s már befelé tartottak. Egyedül nem mertem csatlakozni hozzájuk, mert apám nem szeretette, ha gyerekek felnőttek társaságába vegyülnek. Visszatértem hát a gyöpre s tárgyalni kezdtem két unokaöcsémmel, akik már tavaly is maguknak követelték s el akarták vinni a sárkányt. Most se kellett sok biztatás, hamar lázba jöttek s mindenre kaphatónak mutatkoztak. Imre úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, de mikor otthagytuk a lányokat s elindultunk a bejáró felé, ő is közénk tolakodott.

— Ide hallgassatok! — lelkesítettem a két rokont. — Most csakugyan tiétek lősz a sárkány.

— El is vihetjük?

— El hát!

Öcsém, aki hátul kullogott és fülelt, most közbeszólt.

— De én nem adom ám oda! A sárkány az enyém is, nemcsak a tied!

Ebben volt valami igazság, de minthogy én voltam az öregebb, jogot éreztem a sárkány sorsa fölötti döntésre.

— Majd mögmondom mindjárt, hogy mi a tied, taknyos!... Halljátok? — fordultam a két rokonhoz elképedve. — Ez mögbolondult. Még máma mindig kötődött velem.

A rokonokat is felpaprikázta az értelmetlen gáncsoskodás.

— Eriggy a lányokhoz! Eriggy a fenébe!

Visszafelé taszigáltuk-lökdöstük Imrét az úton, de az nem akart elszakadni tőlünk. Már épp nekiestünk volna mind a hárman, hogy jobb belátásra birjuk, mikor a kapuban feltűntek a férfiak.

— Mi lösz már ott Pista! — kiáltott ránk apám.

Szétugrottunk nyomban, mint a nyulak és zavarunkban nevetni kezdtünk.

— Rokonok. Hát barátokoznak, ahogy illik — jegyezte meg valaki.

A derű, ami a társaságból áradt, eloszlatta riadalmunkat. Én mindjárt oda-férfköttem Péter bátyám magas, sovány alakja mellé. Ott gyalogoltam az ár-nyékában, de megszólítani nem mertem, csak pislogtam rá alulról, hogy hátha lehajtja egyszer fejét a felhők közül. Észre is vett csakhamar s azonnal kitalálta a gondolatomat.

— Hű, a teremtésit! A sárkány... hát persze — csapott tenyerével a homlokára, mintha valami igazán nagy mulasztásról lett volna szó. Nem voltak gyermekei, s talán épp ezért, nagyon szeretett bennünket. Minden kívánságunkat teljesítette s mi is rajongtunk érte.

— Van papír?... Na, akkor jó. Ha beérünk, az lösz az első!

Most a két rokon apja lépett mellénk.

— Ugyan ne kinlódj vele. Csak összevesznek rajta, mint tavaly.

— Nem. Most hazaviszük. Pista nekünk adja! — szavalták a rokonok.

— Már kezdtök? Eszötökbe né jusson ilyesmi! — szólt rájuk szigorúan az apa s tán egy-egy nyaklevest is kioszt nekik, ha meg nem szólalok.

— Már mögegyeztünk!

— Láttuk az előbb! Akkor is a sárkányon egyeztetők!?

— Én nem is ígértem semmit! — kiáltott közbe gonoszul öcsém.

— Ehol van ni! — szólt a rokonok apja. — Csak kibújt a szög a zsákbul. Azért mondom, hogy inkább ne lögyön...

— Bízd csak ide Janikám! — nevetett Péter bátyám. — Majd elintézőm én a tulajdonjogi vitát. — Aztán hozzám fordult. — Na, rajta! Szörözzetek nádat, csirizt, ollót, mindjárt hozzáfogunk!

Boldogan rohantam el a fiúkkal. Lidi. Lidi. Lidike... dobogta a szívem s úgy száguldottam, mintha szárnyam nőtt volna. Láttam magam előtt a fekete-hajú, cigányarcú lányt s körülröpködtem érzelmeimmal, mint párját a madár.

Jóval előbb értem az eresz alá, mint a többiek. Hol a papír? Néztem pi-hegve, fulladozva jobbra-balra, az eresz vakablakaiba, az asztalra, a könyöklőre s a koszorúfa zugaiba. Seholy láttam.

De már itt voltak a gyerekek.

— Imre! Hova tötted a papírt?

— A könyöklőre! — felelte ártatlan arccal.

Mindnyájan keresni kezdtük újból lázasan, a szőlőlugast is átkutattuk. — Betűzelte nagyanyám, — nevetett Imre s nem mozdult a kamra ajtaja mellől.

Nem hittem neki. Rátámadtam.

— Hazudsz! Biztos te dugtad el, bitang!

Imre tagadott nevetve, fölényesen, méltatlankodva, sértődötten. De én tudtam már, hogy valami sötét szándékot érlel magában s ez a nap nem múlik el köztünk esőndesen. Nem hittem, hogy a papír elhamvadt volna s bizonyosra vettem, hogy bármi történt vele, neki tudnia kell róla.

— Húszig számolok. Ha nem adod elő, magadra vess!

Nevetve esküdözött, hogy ő a papírt nem is látta azóta, hogy megérkeztünk. De tizen felül már komolyabbá vált az arca s mikor észrevette, hogy a két rokon elállja a kijárót s nekigyürkőzve készül az eredményesebb vállalatásra, lát-tam, hogy megszeppent, fényesedik a szeme, mintha sírás szorongatná. Már a

nyelvemen volt az utolsó szám, mikor jobb kezével hirtelen a tető felé mutatott s elkiáltotta magát.

— Hát az ott fönt micsoda?

Megálltam, de biztonság okáért megragadtam a csuklóját s nem eresztettem el, csak amikor magam is megpillantottam a polcon a tekercset.

— Nagyanyámék dugták föl oda, — kiáltotta Imre.

Ráhagytam, nem feszítettem tovább a húrt. Az egyik rokon már hozta a széket.

— Nem köll. Arról úgyse érjük el. Csak maradjon ott. — Féltem, hogy Imre még valami kárt tesz benne, azért rendelkeztem így. — Majd leveszi Péter bátyám.

Annak igazán szívügye volt a sárkány, de valahogy nem tudott elszakadni még a társaságtól. Végig kellett nézni az ólakat, meg kellett dícsérni apám büszkeségét, az öreg kapt, meg kellett vakargatni a hízó hájas hátát s meg kellett emelgetni fülüknél fogva a malacokat, hogy visítsanak. A jó saját természetű szilvapálinka megkóstolgatása már nem volt ilyen kényelmetlen vendég-kötelesség, féltem is, hogy Péter bátyám ottragad az asztal mellett, a hűvös konyhában, de végül csak sikerült kicipelnem az eresz alá.

No, de aztán annál gyorsabban ment a munka. Péter bátyám boszorkányos ügyességgel dolgozott. Pillanatok alatt műhellyé változott az egész eresz alja. Csak úgy szemmérték után vágta a madzagot, faragta a nádszálakat, amiből a keret készült. Lisztből csirízt kevert, kiteregette, fölszelte s összeragasztotta a színes papirokat. Mi ez alatt a sárkány farkának való szalagokat szabtuk nagy buzgalommal s olyan lármával, hogy a bent iszogató férfiak mind kicsődültek hozzánk, körülálltak bennünket s egy-egy jó tanáccsal vagy tréfás megjegyzéssel ők is részt vettek a munkánkban.

Félóra sem telt bele, kész volt a sárkány. Péter bátyám maga próbálta ki. Kantárát fogva szaladt vele az udvaron, hogy lássa, nem húz-e jobbra, vagy balra, nem nehéz-e a farka, föl tud-e majd szállni s meg tud-e állni a levegőben?

Erre az eseményre még nagyanyám is előbújt a kiskonyhából az asszonyokkal. S mikor Péter bátyám a futkosásban kimelegedve átadta nekünk a sárkányt, megjegyezte gúnyosan:

— Ma se nyött be még a fejed lágyja, pedig mán öszül a hajad. Olyan vagy mint a gyerekek.

— Kár, hogy nincs neki is egy kocsiderékkel. Hogy szórakozhatna velük otthon is, — csipkelődött anyám.

— Mit tudja azt ángyom. Hátha van neki? — harsogta egy erős férfihang.

Erre hahotázni kezdett az egész udvar s széteszlott a társaság.

Mi akkor már a gyöpon próbálgattuk a sárkányt. Péter bátyámmal utánunk jöttek a felnőttek közül többen. Őket is érdekelte a sárkányeresztés. Olyan buzgalommal láttak a dologhoz, mintha nem is nekünk készült volna a játék, hanem nekik. Ők bogozták ki, kötözték össze s gombolyították föl a madzagot, a sárkányt magát is egyik nagybátyám tartotta, türelmetlenül várva a kedvező szélre, nekem s a két rokon gyereknek csak a sárkány farka jutott.

Nem volt valami erős a szél s nem fújt egyenletesen. Péter bátyám többször felrántotta a zsinórt, de a sárkány néhány méterről mindig visszabukott. Imre öcsém kajánul nevetett s azt javasolta:

— Várjunk délutánig. Nem jó a szél.

Ha most a közelében vagyok, bizonyosan megrúgom a bokáját.

— Más hiba van itt! — mondta Péter bátyám. Megvizsgálta még egyszer a keretét, aztán lecsípett a farkából egy jó arasznyit s visszatért a gombolyaghoz.

Ebben a pillanatban megindult újból a szél s Péter bátyám futni kezdett a gyöpön. Most végre a sárkány hosszú farka is felemelkedett a földről. Egyre magasabbra szállt... Már túl volt a fák tetején. Péter bátyám visszahúzta egy kicsit, aztán újból megeresztette a madzagot, amíg futotta a gombolyagból. A madzag végére kis fadarabot kötött, hogy könnyebben lehessen tartani s ezt aztán az én kezembe adta. A sárkány színes teste akkor már magasan s biztosan állt a levegőben, csak tartani kellett, hogy meg ne szökjék.

Mind a hat szögletének más színe volt, fehér, piros, kék, zöld, sárga és barna foltokból állt a teste s a farka is. Szép volt, mintha az ég csodás nappali csillagdisze volna a felhők között. A zsinórt nem is láttuk jódarabon. Úgy tűnt, mintha saját erejéből állna a levegőben, mintha nem is papíros volna, hanem élőlény.

A felnőttek csodálták s dicsérték Péter bátyám tudományát s talán délig se mozdult volna el innét közülük senki, ha be nem robog a bejárón egy új vendég kocsija.

Így aztán végül is magunkra maradtunk s nyugodtan örvendezhettünk a sárkánynak. A lányoknak a színe tetszett, a kisebb fiúk azon álmélkodtak, hogy olyan magasra szállt, a két rokon gyerek annak örült, hogy délután hazaviheti. Imrének semmi sem tetszett rajta, azt mondogatta, hogy a tavalyi sokkal szebb volt, de rá senki se hallgatott.

Nekem ez volt a legszebb, amit életemben eddig láttam. Hogyne lett volna az, hisz ez vitte az üzenetet Lidihez: itt vagyok! Gyere a kertbe, ahogy megbeszéltük, hogy láthassalak. Nagyon régen várlak. Tavasz óta... Húsvét óta, mikor utóljára láttalak s először csodáltalak meg, mikor a bekecsemen feküdtél a barázdában, a szél föllibbentette a szoknyádat, s a kezem a térdeden pihent percekig. Zsibongott a szívem s valami különös jó érzés száguldott a véremmel együtt bennem.

— Add ide, hadd fogom egy kicsit én is, — jött oda az egyik leányka.

Féltettem a sárkányt nagyon, de most engedékeny voltam. Kezébe adtam rövid időre a madzagot neki is, a többieknek is. Egyedül Imrétől tagadtam meg. Benne nem bíztam. Sötét pillantással mért végig s elment a szétszéledő társasággal virágot szedni. Csak a két rokon gyerek tartott ki mellettem, vagyis inkább a mostmár tulajdonuknak hitt sárkány mellett.

Velük se törődtem sokat, csak a magam nagy ügye foglalkoztatott.

— Vajon Lidi meglátott-e s lát-e már? — kérdeztem a sárkányt, miközben szerelmes szemmel hunyorogtam rá a napsütésben. A sárkány épp a tanyájuk fölött állt és hirtelen meglibbent a teste, de a farka is úgy mozgott, mintha azt akarta volna mondani: — Igen. Az előbb vett észre, mikor a kúton volt. Gyorsan megtöltötte a kantát s szaladt be a konyhába. Levetette a foltos, kék kötőt s az újat vette föl, a pirosat, kiszaladt az udvar közepére s újból fölneézett rám. Nevetett. Hallottam csengő szavát. Az anyja is kijött, de az nem látott engem és Lidit se, mert az akkor már elindult s túl volt a ház sarkán.

— Elindult, már túl van a ház sarkán, — motyogtam magamban s a sárkány minden szavát valóságnak vettem. — Akkor nekem is indulnom kell, nehogy várnia kelljen rám. De téged kire bízalak?

Imre volt utánam a legidősebb, ő már tudott bánni a sárkánnyal, de rá most nem számíthattam. A két rokon igazán boldogan vállalta volna, de azok még fiatalok s éretlenek. Türelmetlenül s tanácstalanul néztem föl a magasba a sárkányhoz.

— Mit csináljak veled?

— Köss ki a kerítéshez! — hallottam a választ a magasból.

Úgy is tettem. A madzag végét a fadarabbal beleakasztottam a kerítés dróthálójába, a rokonoknak meg azt mondtam:

— Ne nyúljatok hozzá! Mindjárt jövök. Hozok epret a kertből.

A többiek észre se vették távozásomat... Egyedül leszek a kertben Lidi-vel. Elmesélem neki, mennyit gondoltam rá egész tavaszon s hogy mennyi ügygyél-bajjal készült el ma a sárkány. Imrét jól befekétem előtte sok gáncoskodása miatt. Elárulom neki: a sárkánytól tudtam meg, hogy elindult, mert ez olyan sárkány, hogy még beszélni is tud. Ha a madzag végét a fülemhez teszem, hallom, mit beszél. Mindent megmondok neki most, még talán azt is, hogy szeretem.

Ábrándoztam s egészen megfeledkeztem az eperről a kertben. Csak akkor tértem magamhoz, mikor hangos kiáltozás tört ki az elhagyott gyöpön. Pár lépésre álltam a kerítéstől. Ribizli- és büszkebokrok voltak itt s túl rajtuk a kiskanális partján egy, piros folt. A Lidi kötője...

Hátam mögött, a gyöpön erősödött a lárma. Imre nevét kiáltozták a gyerekek s az enyémet... Összeveszték s sárkányon? Imre csinált valamit?... Félrehajtottam a bokrok sűrű vesszejét s halkán odakiáltottam a piros folt felé.

— Várj Lidi, azonnal itt leszek!

Választ se várva, futottam vissza a gyöpre, ahol a gyerekek Imrét kergettek ordítózva a szalmakazal körül.

Tudtam, hogy valami nagy disznóságot csinált. A kazal másik végén elébe kerültem s egyenesen a karjaimba futott. Addig nevetett, de most egyszerre arcára fagyott a jókedv. Közben a két rokon is odaért.

— Elvágta a madzagot! Elvágta! — üvöltötték s püfölni kezdték Imrét.

Az csak most kezdett bömbölni torkaszakadtából.

— Nem igaz, nem igaz, hazug kutyák!...

— De igaz, láttuk a bicskát a kezibe!

Imrét, aki kétségbeesetten kapálódzott, mint a horogra került hal, a tett színhelye felé cipeltük. Én vonszoltam, a két rokon ütötte, ahol érte, a többi gyerek meg visítózva ugrált körülöttünk.

— Fogjátok el a sárkányt. A sárkányt. Fussatok! — kiáltottam. — Evvel majd elbánok én!

A fiúk átugráltak a kerítésen, a lányok is utánuk másztak s üldözni kezdték a sárkányt, amely, hosszú zsinórját maga után húzva, repült sebesen a szél szárnyain, egyre messzebb s egyre magasabbra a felhők felé.

— Eressz el, te bolond, mögfulladok — nyögte Imre. Arccal a földön feküdt a fűben, én a hátán térdeltem s erősen szorongattam a nyakát.

— Nem baj, úgymint mögfujtalak most, bitang! — mondtam vagy csak gondoltam, miközben a sárkányt s a hajszát figyeltem.

A sárkány csodálatos szépen szállt, de már csak tenyérszerű nagyságú volt, alig lehetett kivenni a színeit. Az üldözők is messze jártak, a szomszéd földekről hallott elhaló kiáltozásuk.

— Lidi vár a kertben! — jutott eszembe hirtelen. — Hozzá fussak, vagy a sárkány után? Gyorsan végezniem kell Imrével. De mit akarok vele? Mit csináljak vele?

Elengedtem.

Szipogva, nyögdecselve fordult meg, vörös volt, mint a paprika, erősen lihegett, úgy látszott, mintha nagyon össze volna törve. Talán azért nem futott el rögtön.

— Igazán nem bántottam, — szipogta orrát törülgetve. — Csak mög akartam ijeszteni a rokonokat. Azért vettem elő a bicskát.

— Ne hazudozz! — mordultam rá. — Mondd mög az igazat!

— Magától szabadult el. Elszakadt a madzag. A drót vágta el, nem én.

— Ne hazudozz! — kezdtem dühbe jönni ismét.

A sárkány már csak egy kis fekete pont volt az égen a hatodik tanya fölött. A szél is most kezdett erősebben fújni. Mindegy, azt már hiába üldözik, úgyse fogják el. Talán, ha én is velük futottam volna. De engem Lidi vár s az igazságot akarom tudni.

— Hát mondd, Imre, mért tötted ezt? — fordultam hozzá szinte könyörögve. — Nem bántalak, csak mondd mög az igazat.

Imre nem nagyon bízott bennem. De mikor fölálltam, abbahagyta a sírást, s ahogy néhány lépést eltávolodtam tőle, láttam, hogy oszladozik a félelme. Megtörtülte öklével a szemét s mosolyogva kérdezte.

— De igazán nem bántasz?

— Egy újjal se nyúlok hozzád, csak beszélj.

Belehemperedett a fübe, vigyorgott, köhécselt, arcát beletemette a tenyerébe s úgy sziszegte:

— Szeretöm...

Csak néztem rá hüledezve, értelmetlenül.

— Én is szeretöm...

— Kit?

— Lidit... már egy éve... s tudtam, hogy a sárkánnyal adsz jelt neki...

Hirtelen táncra perdültek körülöttem a fák, a kazlak, a boglyák s az épületek, mintha megingott volna alattam a föld, elsötétült a világ. Mit beszél ez össze-vissza?... Hogy ő is szereti... Igen, ezt mondta, világosan. Mégse értettem... Mi ez?... Olyan váratlan és új volt ez, hogy ő is szereti, hogy nem tudtam, mit tegyek, mit kell ilyenkor tenni. Csak azt éreztem, hogy valami soha sem érzett, rettentő méreg dagad bennem s közben zavarodott agyamban valami földereng... ezért, hát... hát ezért... ezért akadékoskodott annyit egész nap... nem akarta, hogy a sárkány elkészüljön... sejtette, hogy neki készül... Lidinek... Mert ő is szereti.

— Hol a bicska?

— Nem tudom. Elhajítottam, elveszött. — Rámnézett s fölugrott ijedten, gyorsan, mintha meg akarná keresni. Félszemmel a gyöpöt kutatta, lábával túrkálta a fűvet, másik szemével pedig engem lesett s valami nagy- nagy rémület ült az arcán.

— Hol a bicska?! — követeltem újból erélyesen. Én is a gyöpöt vizsgáltam, minden fűszálat megnéztem, forogtam jobbra-balra s nem láttam semmit, csak azt éreztem, hogy minden vér a fejembe tódul s ki akar törni a halántékomon.

— Lidike vár a kertben! — nyilallott szívembe ismét a gondolat s ez valahogy észre térített. Látásom kitisztult. Őcsém eltűnt a közelemből. A forró mérgetem hűlni kezdett.

— Lidi vár a kertben. — Talán ez mentett meg akkor attól, hogy a Kain bűnébe nem estem. S hogy a bicskát nem találtam.

Nem is tudtam már, mért kerestem, mit akartam vele.

Megindultam lassan a kert felé.

— De ő is szereti! — döfött szíven újból őcsém vallomása.

Megtorpantam. Nem tudtam egy lépést se tenni tovább. Az égre néztem, de ott már nem láttam semmit. Csak a felhők vonultak megszokott útjukon, a végtelen kék tavon, a nap fehér sugarai közt.

Eltűnt a sárkány s vele együtt gyermekéletem szép álma, Lidike is.

NAGYFALUSI TIBOR

Tüzeket plántáltál . . .

(Tinódi emlékének)

Vén, tornyos egekből keselyű-kínokkal,
szikla-rabságokkal hódított tüzünknek
szép nagy ága voltál,
mint mindenik ember...

Tűznek elültetél, tűznek kihajtottál,
lobogástól üzvé, tüzeket plántáltál...

— hiszen, jó Tinódi, te is deák voltál...

Széles ez országban, sután lóbáztatva béna balkezeddél,
sok poros utakon lassan bandukoltál,

— mégis fenn-lobogva hamarost futottál:

szép láng-szárnyaiddal lángokat röpítvén,
e borzongó tájon tűzként iramodtál...

... Kassából kiszállván,

— tüzed remegősebb, gyöngébb iker-ága,

jélenk-hajlongású szirma, lágy virága:

kis, gyöngy feleséged szellők fuvalmában sóhajtozott érted:

— Jer vissza, uracskám, testem gyűlásával
hűvösén az éjnek
melengetem ágyad:

— emléim halmából forrás ha buzogna,
az is tüzes volna, melegen danolna:

valaki ölemből szépen útra kélne,

valaki pihenni oda visszatérne,

ölembé hajolna, frissen útra kélne —

jaj, te jó uracskám, lobogástól-üzött,

— hogy, aki elindul: meg kell fogannia,

ölembé térüljön: el kell indulnia —

jaj, te messze-bolygó, tüzek plántálója, —

a gyereknek, ki megtér, el kell indulnia:

jaj, te messze-bolygó, — éppen te nem érted,

éppen te nem érted...?!

... Emlőim halmából forrás ha buzogna,

az is tüzes volna, melegen danolna:

valaki szólítna, immárom anyjának,

— piros bimbóm volna, tűzön-cseperedett

tűz-bimbócskám volna...!

... Jer vissza uracskám, hűvösén az éjnek

testem gyűlásával melengetem ágyad;

jaj, te jó uracskám, lobogástól-üzött